

Валери Иванов

Все напред...

**Все напред – към безкрая. Все назад – към Човека.
Ние влизаме в Рая, но по адска пътека...**

Чаках. Предълго – чаках.
Не плаках, не скачах, не виках: „Ура!“
Аз отсъствах от тълпите площадни.
И не вярвах на празни слова.

* * *

Той пристигна – след бурите сини,
след червения траурен бриз.
Бежанец, имигрант – наш далечен роднина.
Или просто – с баща – цар Борис.

Разсъблечен – огледа народа.
Посъбра своя юпи кохорта.
И превърна живота ни в ода
за последната българска орда.

Кой ще тръгне на бой или свада
с тази вярна перфектна пасмина?
На колцина награда се пада
да умрат в бой за тебе, Родино...

* * *

Царят – гол. Народът – бос.
Ама, че шега нелепа.
Няма трон експремиерът – гост.
Звучно смее се Асклепий.

Зла съдба. Добър урок.
Вечно тази орисия.
Една страна. Един порок.
Все чакаме отнякъде Месия.

Сега боли, че сме се кръстили
и благославяли трохата демокрация.
А някои ще си оближат пръстите
с потта на българската нация.

От дявола не се боят натрапените – „силни на деня“.
И като в ковчези ни делят – според лустрото – не според ума.

КРАЙ

© 2006 Валери Иванов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11061>]